

ZAQUIZAMÍ

Vivim en una societat consumista, condicionada i influïda pels mitjans de comunicació i les xarxes socials, que ens convida a tots a ser macos, ben plantats i tallats per un patró determinat. Quan algú se surt d'aquest patró, l'arracona, el margina, intenta tapar la seva diferència perquè no sobresurti de la norma. Tendim a homogeneïtzar sense adonar-nos que la diferència, la singularitat, és un valor *per se*. Sortir-se de la norma, i no parlo de transgredir les normes, sinó de no ser «normal» (clar que caldria definir què és i què no és normal), és allò veritablement interessant.

No seria meravellós que les diferències o defectes es convertissin en virtuts i que ens fessin acostar-nos a la resta? Doncs aquest espectacle va d'això, de superar les pors, de fer de la diferència una qualitat, del *desacomplexament*, de l'esperit de superació, de l'autoconfiança, de la companyonia, de l'orgull com a motor i de les segones oportunitats.

Zaquizamí és un espectacle vitalista on joguines i andròmines abandonades en unes golfes o traster cobren vida, busquen noves oportunitats i fan dels seus defectes virtuts. Un cant a la diversitat, a la solidaritat i a l'esperit de superació.

Amb una mica d'il·lusió, d'esforç, d'imaginació i potser de màgia, tot és possible! Al nostre zaquizamí també. Així veiem com els personatges d'aquell llibre que tant ens agradava de petits han canviat el seu destí, i per fi la ballarina coixa, amb l'ajuda del saltimbanqui maldestre, pot pujar sobre les puntes i ballar, o la funàmbula cega pot creuar el cable sense por. També hi poden aparèixer els protagonistes de la nostra pel·lícula preferida, el goril·la Rick i la mussol Ilsa, per viure el seu gran amor per sobre de tots els entrebancs. No ens hauria de sorprendre, doncs, veure com unes nines capritxoses i presumides s'han escapat de la seva caseta i ens ho han desendregat tot més del compte, ni que uns cocodrils de peluix s'embriaguin de jazz i muntin una festa o que el paraigües de l'avi de sobte converteixi la pluja en primavera.

El nostre zaquizamí, el de la nostra història, és al fons del passadís. Té tres prestatges mal posats, una porta amb pany i clau i un endoll que no funciona. Cada cop que s'apaga el llum s'hi fa una festa i els seus habitants, els que no es veuen però hi són, comencen a viure, a jugar i a somiar quan pensen que no els senten.

Pst..... No feu soroll, que no sàpiguen que ho sabeu!

Roberto G. Alonso